

l'Azcàrraga, però a condició que no fes res, i el públic va batejar lo d'*interina*, perquè les criades interines sols serveixen per a que no falti criada, però de fet no fan res.

— Si, te raó Jo recordo d'una casa on si alguna volta tenien interina, sols li deixaben fer la feina imprescindible: escombrar, fer els llits, rentar els plats, etc., i si volia passar la bugada l'hi deien: «Aixó deixi-ho; quan vindrà l'efectiva ja ho farà». Acabant fins per tenir que cridar la senyora per tirar la sal a l'olla.

— Si, aixó mateix es lo que passa en nostre ajuntament. Però, bé, ¿estàs ben segur de qui figura ara davant de l'arcaldia?

— Home, ja l'hi he dit, crec en Marimón i potser a hores d'ara podria ser que en tornés a ésser en Paulino.

— Doncs a mi em digueren que el dimarts d'aquesta setmana, per arreglar el conflicte que es presentava per la falta de farina, en Montaña envià una carta a Mollet, firmant-la com arcalde, demanant farina.

— Aixó no ho sé i encara que fos així tindria excusa, però no debia donar resultat la tal carta, perquè tinc entès que la farina ha vingut per un altre conducte.

— Però la carta la podia firmar el qui fes d'arcalde, no el qui no'n feia.

— No s'hi amohini. A les interines els toca cobrar el jornal i caillar; ¿no veu que son interines i no tenen dret a manar res?

— Així resulta que tot va desballestat. Jo crec, Nasí, amb lo que m'expliques, que no havíem arribat mai a tal grau de desballestament, mai ens havíem trobat en aquesta vila que juguessin amb la vara com si fos pilota de foot bol, que a cosses se la tiren uns als altres, de tal manera que si apartes un moment la vista del joc ja no saps on es ni qui la té.

— Així passa; jo si alguna volta pujo a Casa la Vila sempre tinc de preguntar: —¿Qué hi son? —perqué mai hi trovo a tothom i alguna volta he trobat als agutzils sols. I també tinc de preguntar sempre: —¿Qui fá d'arcalde avui? —perqué mai ho se i a voltes tampoc ho saben en aquella casa.

— Ja estem ben frescos.

— Ja pot dirho.

— A Deu, que's fa tart; ja tornarem a parlarne.

— A reveure, senyor Gregori.

Per trasllat

MARCH.

Comentaris

D'una conversa entre un aixerit arcalde del Vallés i un diputat provincial per el districte:

— Escolti Sr. Torras. Es molt estrany que en el partit de vosté hi figuri una mena de gent estranya, que son el rebuig de tots els pobles, gent que menja carn tots els divendres de Cuaresma i fan ostentació de la seva incredulitat i...

— No li estranyi amic Joan, a mi em convé tenir a tots els pobles, gent que rondini i fassi oposició a tots els projectes que siguin beneficiosos per el districte, perquè hem serveix aixó per a desacreditar als representants del partit contrari.

¿Comentaris?

* * *

Es comenta molt a Granollers i al seu districte la falta de escrúpuls i de sentiments morals de certa gent, que s'avenen facilment a jurar en fals i cometen falsetat i diuen descaradament i fan constar davant dels Tribunals i Jutjats les mes garrafals mentides per servir els baixos designis de determinades persones. Es diu també, que donada aqueixa actitud de procediments no trigaran gaire els perjurs, en trobar la penitencia a la seva falta, car seràn denunciats al Jutjat, per les seves declaracions sense que's pugui fillar a ningú que comensi altra volta la lluita de querelles i denuncies, car es l'únic procediment a seguir contra els que acudeixen a procediments tan vils per el logro de les seves venjanças personals i els seus fins polítics..